

Ouder worden is normaal: als we jong zijn, willen we zo snel mogelijk groter worden, zodat we eindelijk mogen doen wat we willen! Ouder worden gaat dan ook steevast gepaard met verandering: we gaan uit huis, starten misschien wel een eigen gezin of huishouden en proberen onze weg te vinden in de wereld. Velen onder ons maken ons eigen plekje in de wereld: onze thuis. We hechten collectief veel waarde aan ons thuisgevoel, en we werken daar ook voortdurend aan: dingen die we bereikt hebben, souvenirs, huisgenoten, partners, kinderen, allemaal beïnvloeden ze hoe ons thuis fysiek vorm krijgt. Als wij veranderen, verandert ons thuis vaak mee: waarom zou dat dan stoppen als we ouder worden? Nochtans horen we vaak dat ouderen weerstand zouden bieden tegen verandering, vooral in hun eigen huis. We geven je graag een blik in het levensverhaal van Karel en Eva (fictief), een koppel dat hun thuis is blijven aanpassen om er, ondanks alles, te kunnen blijven.

Karel en Eva, een jong koppel, hebben twee jonge kinderen en houden van kleine meubeltjes met plantjes en decoraties. De inkleding van hun leefruimte is warm en zacht, met een groot tapijt en comfortabele, lage zetels. De kinderen moeten oppassen voor de plantjes en het tafeltje, want dat is design.

De kinderen zijn het huis uit, en Eva is weduwe geworden. Na een val over het tapijt heeft ze haar heup onherstelbaar bezeerd, waardoor ze nu met een rolstoel bewegen moet. Om vlot rond te kunnen bewegen, heeft ze met spijt in het hart haar salontafeltje en tapijt moeten opbergen in de kelder. De tweede sofa staat daar ook – zij kon er niet meer in gaan zitten. Binnenshuis loopt Eva nog soms rond, waarbij ze zich vasthoudt aan handgrepen die haar kinderen overal hebben laten plaatsen. Haar broers komen vaak op bezoek om haar gezelschap te houden en om haar te helpen met allerhande klusjes. Als haar broers vertrekken, voelt Eva zich vaak alleen. Haar zoon belt haar daarom elke avond.

